

Arrest

nr. 89 999 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) in Grozny (Tsjetsjenië). U woonde in het dorp Tsjetsjen-Aul (Tsjetsjenië). Van 1999 tot 2003 woonde u als vluchteling in Ingoesjetië.

Vanaf 2003 had u een bedrijfje dat olie verwerkte en verkocht. 's Nachts kreeg u een paar keer gewapende rebellen op bezoek die brandstof opeisten. In oktober 2005 werd u 's nachts thuis gearresteerd door Russen en Kadyrovtsi wegens het helpen van rebellen met geld en brandstof.

U probeerde zich te verzetten maar werd geslagen en viel flauw. U werd bewusteloos meegenomen. U werd vastgehouden in de militaire basis van Grozny. U werd verschillende keren ondervraagd door een rechercheur over uw hulp aan de rebellen. U werd bijna na elke ondervraging mishandeld. Na zeven of acht dagen werd u vrijgelaten nadat er 1500 dollar werd betaald. Uw oom bracht u naar huis. U dook meteen onder bij vrienden en een vriendin. Op een bepaald moment voerden Russische militairen een aanval uit op Tsjetsjen-Aul. Verscheidene rebellen werden hierbij gedood. Hierna opende de familie van de gedode rebellen een bloedwraak tegen u omdat ze dachten dat u de twee rebellen verklikt had. In 2006 reisde u vanuit Tsjetsjenië zonder uw gezin via Belarus per trein naar Polen. In het voorjaar van 2006 diende u een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. U wachtte het antwoord op uw aanvraag niet af. Nadat u in Polen vocht met Kadyrovtsi, ging u immers naar Oostenrijk. In Oostenrijk diende u op 23 augustus 2006 een eerste asielaanvraag in. In oktober 2006 werd u naar Polen teruggeleid. In januari 2007 ging u terug naar Oostenrijk. In 2008 werd uw broer I. (...) in uw dorp in Tsjetsjenië meegenomen. In december 2008 kwamen uw vrouw I. I. (...) (OV 6.788.745) en uw zoon via Polen naar Oostenrijk. Op 30 december 2009 diende u in Oostenrijk een tweede asielaanvraag in. Op 5 oktober 2010 diende u in Oostenrijk een derde asielaanvraag in.

In 2010 kwam uw moeder op bezoek in Oostenrijk. Op 10 augustus 2010 keerde uw moeder terug naar Tsjetsjenië. Ze werd in Tsjetsjenië lastig gevallen door mensen van een speciale dienst toen ontdekt werd dat ze bij u in Oostenrijk was geweest. Op 20 september 2010 overleed uw moeder.

Op 7 maart 2011 kreeg u in Oostenrijk een negatieve beslissing. Vanuit Oostenrijk kwam u met uw gezin per taxi naar België. Op 25 maart 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierna diende de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek in bij de Poolse autoriteiten. Op 4 mei 2011 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 10 mei 2011 werd u een bijlage 26 quater betekend. U keerde echter niet terug naar Polen. Op 13 januari 2012 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw huwelijksakte, drie convocaties, jullie Oostenrijkse verblijfskaarten, Oostenrijkse documenten over uw aanmelding, deportatie en inhouding van documenten, kopieën van uw Russisch binnenlands paspoort, twee beslissingen van Oostenrijkse rechtbanken, een medisch attest en documenten van het Oostenrijkse vluchtelingenproject "Ute Bock".

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië enerzijds problemen heeft met de overheden nadat u brandstof gaf aan rebellen. Anderzijds kende u problemen met mensen die een bloedwraak tegen u afkondigden omdat zij u ervan verdachten dat u twee gedode rebellen verklikt had.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Wat de problemen betreft die u met mensen kende die een bloedwraak tegen u hadden afgekondigd (CGVS, p. 11), zei u dat dat gebeurde nadat twee rebellen, ene B. Z. (...) en een zekere M. (...), na uw vrijlating in 2005, wellicht tegen het einde van dat jaar, werden vermoord door Russische soldaten. Hun twee families kondigden een bloedwraak af tegen u omdat ze dachten dat u de twee rebellen had verklikt (CGVS, p. 16-18). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat ene M. Z. (...), met de bijnaam "B. (...)", oftewel precies de namen die u opgaf van de volgens uw verklaringen twee omgebrachte rebellen, tijdens een "zatsjstka" of zuiveringsactie in uw dorp Tsjetsjen-Aul omkwam op 19 juni 2002. U legde bovendien geen enkel begin van bewijs met betrekking tot het overlijden van de twee rebellen of deze bloedwraak voor. Daarnaast is het opvallend dat in de omstandige motivering van de

beslissing van de Poolse asielinstanties inzake uw asielaanvraag aldaar, waarbij u in Polen de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, nergens melding wordt gemaakt van uw problemen met familieleden van gedode rebellen die een bloedwraak zouden hebben afgekondigd tegen u. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aan.

Aangaande de problemen die u met uw autoriteiten zou hebben gekend, moet worden opgemerkt dat het opvallend is dat uw autoriteiten na uw arrestatie in 2005 en kort voor uw vertrek naar Europa u niettemin een internationaal paspoort uitreikten. U stelde dat u uw internationaal paspoort in 2005 afhaalde. Dit paspoort ligt nu in Polen en is niet meer geldig. U stelde dat u dit document een of twee maanden voor uw vertrek uit Tsjetsjenië afhaalde (CGVS, p. 6-7). In oktober of november 2005 werd u ongeveer een week door medewerkers van de autoriteiten vastgehouden en mishandeld. In maart 2006 vluchtte u naar Polen. Volgens de stempel (pagina 19) op de kopie van het Russisch binnenlands paspoort dat u indiende, blijkt dat op 1 maart 2006, erg kort voor uw vertrek naar en asielaanvraag in Polen, een internationaal paspoort aan u werd uitgegeven. Tevens verklaarde uw vrouw dat ze in 2007 of 2008, dus nog na uw vlucht uit Tsjetsjenië, een internationaal paspoort van de autoriteiten verkreeg. Ze haalde dit document zelf af en kende geen problemen bij de aanvraag ervan (CGVS vrouw, p. 4). Het feit dat u zo kort voor uw vlucht en uw vrouw nog na uw vlucht een internationaal paspoort van de autoriteiten verkregen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u en uw gezin tegenover de autoriteiten zouden gekend hebben.

U haalde uw internationaal paspoort niet persoonlijk af maar verkreeg het via een kennis, T. (...), die u hiervoor betaalde. U stelde dat u uw paspoort niet zelf afhaalde bij de MVD omdat u angst had dat ze u zouden arresteren (CGVS, p. 6-7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt echter dat een internationaal paspoort in de Russische Federatie persoonlijk moet worden afgehaald. Deze omstandigheid doet verdere twijfel rijzen over de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt bovendien dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië werkelijk opgespoord worden als beschuldigde in een zaak over (vermeende) diefstal van aardolie, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Het is in ditzelfde verband evenmin aannemelijk dat uw vrouw zo een twee jaar later, in 2007 of 2008, een internationaal paspoort zou uitgereikt zijn, zeker gezien uit haar verklaringen blijkt dat ze in die periode thuis opgezocht werd door medewerkers van de autoriteiten die naar u op zoek waren (CGVS vrouw, p. 10).

Aangaande de problemen die u gekend zou hebben met uw autoriteiten naar aanleiding van uw arrestatie in de herfst van 2005, werd bovendien een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die u hierover aflegde bij de Belgische asielinstanties enerzijds en de verklaringen die u hierover aflegde bij de Poolse asielinstanties anderzijds. Zo verklaarde u aan de Belgische asielinstanties dat u zeven à acht dagen werd vastgehouden, terwijl u aan de Poolse asielinstanties zei dat u vijf dagen werd vastgehouden. Volgens uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties werd u toen vastgehouden bij een militaire eenheid in Grozny (CGVS, p. 12 en 13), terwijl u volgens de verklaringen die u in Polen aflegde op een basis in uw eigen dorp Tsjetsjen-Aul werd vastgehouden. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

U legde de Belgische asielinstanties weliswaar drie convocaties voor, waarmee u wil aantonen dat u nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten in uw land. Om onderstaande redenen kunnen deze convocaties de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenwel niet herstellen.

De twee convocaties van de rechtbank van Grozny, dd 16/1/2006 en 21/2(?) /2006, zijn een soort ingescande kleurenkopieën. U stelde dat de originelen van deze documenten nog thuis in Tsjetsjenië liggen. Bij de recentste convocatie is het getal "2" of "3" bij de maandvermelding op de stempel moeilijk leesbaar. U verklaarde dat u zich volgens deze convocaties moest aanmelden bij de ROVD (politie) van het district Oktober. U herhaalde dat u door de ROVD van het district Oktober werd opgeroepen (CGVS, p. 8). Op deze convocaties staat echter verschillende keren vermeld dat u wordt uitgenodigd door de rechtbank van dit district. Aangezien u stelde dat u in 2006 een diploma van het juridisch college behaalde, kan verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn (CGVS, p. 4). Aangezien u met het voorleggen van deze convocaties wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze oproepingsbrieven niet nauwkeuriger zou hebben onderzocht.

De convocatie van de rechtbank van Sjali, dd 2/11/2011, vermeldt dat u wordt opgeroepen met betrekking tot de "vroegere zaak". U stelde dat u geen andere convocaties kreeg buiten de ene van 2011 en de twee convocaties van 2006. Het is echter weinig aannemelijk dat u in 2011, vijf jaar na de

eerste convocaties, plots weer een nieuwe convocatie zou krijgen en dat hierop met betrekking tot het voorwerp van de convocatie enkel wordt verwezen naar de "vroegere zaak", zonder verdere specificatie, zeker gezien het nummer van de zaak in deze laatste oproeping verschilt van het nummer van de zaak zoals vermeld in de twee oproepingen van 2006. U stelde dat deze convocatie naar uw feitelijk adres in de K. (...)straat in Tsjetsjen-Aul werd gestuurd. U dacht dat uw broer de convocatie van de postbode overhandigd kreeg. De convocatie vermeldt echter dat dit document naar uw propiska-adres in de P. (...)straat werd gestuurd (CGVS, p. 2, 3, 9). Aangezien u ook met het voorleggen van deze convocatie wil aantonen dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen. Hierdoor ontstaat eveneens twijfel over de geloofwaardigheid en authenticiteit van deze convocatie.

U verklaarde voorts dat uw broer I. (...), die in de Russische stad Toljatti woonde, tijdens zijn bezoek aan uw dorp in 2008 werd meegenomen, gemarteld en na twee uur teruggebracht werd. I. (...) werd meegenomen omdat hij erg op u leek (CGVS, p. 9, 18 en 19; CGVS vrouw, p. 10). U stelde dat uw broer in het bezit was van bepaalde documenten over dit incident omdat uw broer na dit incident naar een arts ging. Bovendien ging ook het hoofd van de politie van uw regio, A. (...), op zoek naar de mensen die uw broer meenamen (CGVS, p. 19). U kon echter geen enkel begin van bewijs met betrekking tot de omstandigheden van de arrestatie van uw broer I. (...) voorleggen.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw huwelijksakte en de kopieën van enkele bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Tijdens uw gehoor verklaarde u dat uw origineel binnenlands paspoort bij uw zus in Oostenrijk ligt. U ging ermee akkoord om dit document binnen de week aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 7). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

De Oostenrijkse verblijfskaarten en aanmeldingsdocumenten van u en uw gezinsleden, het Oostenrijkse document over de deportatie van uw vrouw en de Oostenrijkse documenten over de inhouding van de documenten van u en uw vrouw geven enkel informatie over jullie situatie en asielaanvraag in Oostenrijk. Deze documenten bewijzen niets over de problemen die jullie in de Russische Federatie zouden gekend hebben.

Het besluit van het Oostenrijkse asielgerechtshof, dd 3/2/2009, betreft de deportatie van uw zoon van Oostenrijk naar Polen. U diende overigens niet alle bladzijden van deze beslissing in. Het besluit van de Oostenrijkse administratieve rechtbank, dd 18/12/2006, stelt dat uw deportatie naar Polen ontoelaatbaar is. Deze documenten bevatten geen informatie of bewijzen over de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend.

De psychiatrische bevindingen, dd 9/4/2009 van Dr. Ressi, stellen dat u (nota bene) in 2006 in uw heimat met geweld werd gearresteerd en een week lang werd gefolterd. Deze verklaring van de dokter kan bezwaarlijk als objectief beschouwd worden. Dit document stelt verder dat uw vrouw met uw zoon naar Europa kwam omdat u werd gevraagd nog losgeld te versturen, wat u niet had. Het is verbazend dat u zelf op geen enkel moment tegenover de Belgische asielinstanties vermeldde dat u na uw vrijkoping later nog losgeld moest betalen aan iemand.

U legde enkele documenten voor van het Oostenrijkse vluchtelingenproject "Ute Bock". De eerste brief, dd 28/10/2010, is gericht aan de Oostenrijkse Minister van Binnenlandse Zaken. Dit document betreft uw toendertijd voorziene deportatie naar Polen. Het tweede document van "Ute Bock", dd 10/3/2011, is een document dat uw vrouw in geval van nood kon voorleggen bij haar ophanden zijnde deportatie naar Polen. De bevestigingsbrief van "Ute Bock", dd 18/3/2010, betreft uw gebrek aan registratieadres in Oostenrijk.

Volledigheidshalve vermeld ik nog dat u stelde dat u voor 2005 geen ernstige problemen kende. U stelde weliswaar dat u tijdens de eerste oorlog strijder was in uw dorp. U hielp mensen de overkant van de rivier te bereiken (CGVS, p. 5). U werd ook eens meegenomen in verband met de avondklok en tijdens een zuiveringsactie in uw dorp door Russische soldaten. U stelde echter dat de incidenten die voor 2005 plaatsvonden niet de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Tsjetsjenië (CGVS, p. 11).

Tevens voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, I. I. (...) (OV 6.788.745), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten slotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen met uw oog, nier en psoriasis (CGVS, p. 2 en 6, formulier Terugnameverzoek DVZ, vraag 19), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen

verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een tweede middel beroept zij zich eveneens op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. In een derde middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij voert eveneens de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM. In een vierde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel. In een vijfde en laatste middel haalt verzoekende partij tenslotte nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en voert zij tevens de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM.

De Raad oordeelt dat door onderlinge verwevenheid van de middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve niet ontvankelijk. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 5 en 13 EVRM, stelt de Raad eveneens vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde artikelen. Dit onderdeel van respectievelijk het derde en het vijfde middel is derhalve evenmin ontvankelijk. Eveneens merkt de Raad op dat verzoekende partij met de vermelding “*Dat er ... een schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn*” nergens in haar verzoekschrift aangeeft over welke richtlijn het precies zou gaan, reden waarom de Raad evenmin rekening kan houden met dit onderdeel van het desbetreffende middel.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, dat *in casu* door verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld, zodat haar asielrelaas ten eerste als geloofwaardig dient te worden beschouwd en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep*”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.5.2. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij, wat de bloedwraak betreft, verklaringen heeft afgelegd die niet stroken met de informatie waarover verwerende partij beschikt, zij bovendien desbetreffend geen enkel bewijs kon voorleggen en van dit probleem nergens melding wordt gemaakt in de beslissing van de Poolse asielinstanties. Aangaande de problemen met de autoriteiten, motiveert verwerende partij dat, gelet op de informatie waarover zij beschikt, het niet aannemelijk is dat verzoekende partij, kort voor haar vertrek naar Europa een internationaal paspoort kreeg uitgereikt en dat haar echtgenote in 2007 of 2008, nog na haar vlucht uit Tsjetsjenië, eveneens een internationaal paspoort verkreeg. Verder stelde verwerende partij eveneens een aantal ongerijmdheden vast tussen de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Belgische asielinstanties enerzijds en de verklaringen die zij aflegde bij de Poolse asielinstanties anderzijds. Tot slot stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij er niet in slaagde om de Belgische instanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor haar vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Dat deze door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf, spreekt voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om deze motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verwerende partij kon derhalve met recht uit voornoemde onaannemelijkheden en ongerijmdheden besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat overigens *in casu* geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld door verwerende partij, merkt de Raad vooreerst op dat het laatstvernoemde argument moeilijk te rijmen valt met de overige argumentatie die zij desbetreffend uiteenzet, nu zij tegelijkertijd de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht goed te praten in haar verzoekschrift. Wat er ook van zij, zoals reeds gesteld werd, heeft verwerende partij wel degelijk tegenstrijdigheden vastgesteld, met name tussen de verklaringen die verzoekende partij voor de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en de verklaringen die zij naar voor heeft gebracht voor de Poolse asielinstanties. Zo verklaarde verzoekende partij aan de Belgische asielinstanties dat zij zeven à acht dagen werd vastgehouden, terwijl zij aan de Poolse asielinstanties heeft gezegd dat zij vijf dagen werd vastgehouden. Evenzo gaf verzoekende partij bij de Belgische asielinstanties te kennen dat zij toen werd vastgehouden bij een militaire eenheid in Grozny, terwijl zij volgens de verklaringen die zij in Polen aflegde op een basis in haar eigen dorp, Tsjetsjen-Aul, werd vastgehouden. Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat verzoekende partij in Polen schijnbaar geen melding maakte van het feit dat er een bloedwraak tegen haar werd afgekondigd, terwijl zij dit asielmotief heeft weergegeven op het Commissariaat-generaal. De Raad ziet niet in op welke wijze deze tegenstrijdige verklaringen elkaar kunnen aanvullen.

Betreft de opmerking van verzoekende partij dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld "*lopende het dringend beroep*", niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat er *in casu* geen tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die zij naar voor bracht op het Commissariaat-generaal. Dergelijk argument kan dan ook niet dienstig worden aangebracht.

2.2.6.1. Verzoekende partij voert aan dat er *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat verwerende partij zich er toe zou hebben beperkt tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van een gebrek aan betrokkenheid en interesse, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Verzoekende partij voert aan dat het totaal niet correct is dat verwerende partij, wanneer verzoekende partij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek ter zake naar deze personen oordeelt, net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn. Hierdoor is er volgens haar duidelijk sprake van onbehoorlijk bestuur.

Het gaat volgens verzoekende partij niet op om enerzijds te erkennen dat er folteringen, verdwijningen en dergelijke meer gebeuren in Tsjetsjenië, om anderzijds, wanneer dit dan gerapporteerd wordt door personen die asiel aanvragen, zonder enig onderzoek de aanvraag zomaar af te wijzen op basis van stereotiepe argumentatie, met name dat er geen bewijsstukken voorliggen en dat de stukken die werden bijgebracht een gesolliciteerd karakter vertonen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke asielaanvraag vanwege een persoon uit Tsjetsjenië of uit de naburige republieken, ten minste grondig wordt onderzocht. Verzoekende partij benadrukt verder nogmaals dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt in het nadeel van verzoekende partij, terwijl deze elementen in werkelijkheid niet correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verwerende partij van de elementen uit haar asielrelaas. Tot slot meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

2.2.6.2. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekende partij van mening is dat verwerende partij *in casu* – hoewel elke asielaanvraag vanwege personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, gezien de situatie aldaar, ten minste grondig dient te worden onderzocht – geen enkel onderzoek heeft verricht, dat verwerende partij zich beperkt tot een stereotiepe argumentatie en dat verwerende partij zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt in haar nadeel, terwijl deze elementen in werkelijkheid niet correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van de elementen uit haar asielrelaas.

De Raad wijst erop dat verwerende partij in het begin van haar beslissing motiveert dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds problematisch is, gezien de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen, maar dat, omwille van het gerichte karakter van deze schendingen, waarvoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen zelf verantwoordelijk zijn, de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling

zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie. Gelet op deze elementen, is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming volgens verwerende partij noodzakelijk. Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte elementen op omstandige wijze bespreekt, maar dat zij tot de conclusie komt dat aan het door verzoekende partij uiteengezette vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Gelet op de inhoud van de bestreden beslissing, is de Raad van oordeel dat er van een stereotiepe argumentatie, zonder dat er enig onderzoek zou zijn verricht, geen sprake is. Waar verzoekende partij nog uiteenzet dat het totaal niet correct is dat verwerende partij, wanneer verzoekende partij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek ter zake naar deze personen oordeelt, net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn, bemerkt de Raad – afgezien van de vaststelling dat desbetreffend argument zeer vaag is omdat verzoekende partij geenszins aangeeft over welke personen het precies zou gaan – nogmaals dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort, en evenmin tot die van de Raad, om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen. Verzoekende partij dient derhalve zelf alle elementen aan te reiken om haar asielrelaas aannemelijk te maken.

Verder is de Raad van oordeel hij zich evenmin kan scharen achter het – vage – argument dat verwerende partij een verkeerde beoordeling zou hebben gemaakt van de elementen uit haar asielrelaas. Gelet op de stukken in het administratief dossier en op de inhoud van de bestreden beslissing, oordeelt de Raad dat verwerende partij de door verzoekende partij aangebrachte elementen op een juiste manier heeft geïnterpreteerd. Dit blijkt eveneens uit de bespreking in onderhavig arrest van de door verzoekende partij uiteengezette argumenten die zij aanvoert teneinde de verschillende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoekende partij ook nog betoogt dat verwerende partij een manifeste schending begaat van de motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen, stelt de Raad vast dat dergelijk argument feitelijke grondslag mist.

Gelet op het voorgaande, kan worden vastgesteld dat verwerende partij de door verzoekende partij aangereikte elementen op voldoende wijze heeft onderzocht en dat verwerende partij zich niet beperkt heeft tot een stereotiepe argumentatie, gebaseerd op een verkeerde interpretatie van het asielrelaas, maar dat zij in haar beslissing op een correcte, gedetailleerde en omstandige manier heeft uiteengezet waarom aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient te worden bewezen, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling berust en dat verzoekende partij derhalve zelf alle elementen dient aan te brengen ter staving van haar asielrelaas.

2.2.8. Waar verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten en zij stelt dat *“uit het gebrek aan heel veel details ook geenszins kan afgeleid worden dat hetgeen verzoeker stelt, niet aannemelijk zou zijn”*, merkt de Raad op dat, uitgezonderd het verwijt dat verzoekende partij sommige van de door haar neergelegde documenten niet aan een nader onderzoek heeft onderworpen – hetgeen, gelet op de verdere bespreking door de Raad van deze documenten, niet kan worden goedgepraat door deze opmerking – de bestreden beslissing niet gestoeld is op onwetendheden.

2.2.9.1. Verzoekende partij merkt op dat het een constante is in de beslissingen van verwerende partij dat er opgeworpen wordt dat er onvoldoende informatie is gevraagd na een bepaalde gebeurtenis. Deze interpretatie gaat volgens haar echter totaal voorbij aan het feit dat in Tsjetsjenië/Dagestan/Ingoesjetië de situatie dusdanig is dat slechts zeer weinig mensen te vertrouwen zijn en dat men zich onmiddellijk verdacht maakt als men vragen gaat stellen. Bovendien wou verzoekende partij zichzelf in de eerste plaats in veiligheid stellen, eerder dan bewijzen en informatie te verzamelen, hetgeen haar in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verweten. Dergelijke interpretatie is volgens verzoekende partij foutief en gaat volledig in tegen haar cultuur, waarin iedereen verklikker kan zijn, zodat het best is zo weinig mogelijk op te vallen en zo weinig mogelijk te vragen. Zij benadrukt dat haar houding getuigt van een overlevingsstrategie. Verder betoogt verzoekende partij dat zij de waarheid heeft verteld en dat uit het geheel der gebeurtenissen duidelijk blijkt dat er sprake is van een gegronde vrees, waarbij er niet van haar kan worden verwacht dat zij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen onmogelijk

is. Er kan van haar niet worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, zo stelt verzoekende partij.

Meer specifiek betoogt verzoekende partij, met betrekking tot de vaststelling dat zij geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de bloedwraak, dat het normaal is dat hier geen bewijs van kan worden voorgelegd. De cultuur in Tsjetsjenië is immers anders, in de zin dat een bloedwraak steeds mondeling wordt afgeroepen. Er worden geen schriftelijke bewijzen van opgemaakt.

Met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststelling dat er geen bewijzen kunnen worden voorgelegd van haar verklaring dat haar broer I. werd meegenomen en gemarteld, geeft verzoekende partij aan dat zulks te wijten is aan het gegeven dat zelfs de artsen bang zijn om zelf gefolterd te worden als zij attesten afleveren.

2.2.9.2. De Raad merkt vooreerst op dat de uitleg van verzoekende partij waarom haar niet kan worden verweten dat zij onvoldoende informatie heeft gevraagd na de gebeurtenissen, niet dienstig is, aangezien haar in de bestreden beslissing niet wordt verweten zich onvoldoende te hebben geïnformeerd over de huidige stand van zaken.

Waar verzoekende partij verder betoogt dat zij de waarheid heeft verteld en dat er van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, merkt de Raad op dat het louter bevestigen van de waarachtigheid van haar verklaringen uiteraard niet volstaat om de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden relaas te herstellen en dat van verzoekende partij geenszins wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, zoals blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Voor het overige verwijst de Raad naar de onderstaande bespreking.

Aangaande de bewering van verzoekende partij dat het normaal is dat zij met betrekking tot de bloedwraak geen bewijzen kan voorleggen, aangezien deze enkel mondeling wordt afgeroepen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat in de bestreden beslissing eveneens specifiek wordt vermeld dat verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot het overlijden van de twee rebellen, wiens dood aan de oorsprong ligt van de afgekondigde bloedwraak, hetgeen van belang is nu verwerende partij over informatie beschikt waarin vermeld wordt dat de door verzoekende partij genoemde rebellen omkwamen in 2002, wat totaal niet strookt met de beweringen van verzoekende partij, zoals besproken wordt in punt 2.2.11.2. Verder verwijst de Raad naar de vaststelling dat verzoekende partij van dit asielmotief geen enkele melding maakte bij de Poolse asielinstanties, wat er tevens voor heeft gezorgd dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht (zie punt 2.2.12.2.).

Voor wat betreft de uitleg ter vergoelijking van het gebrek aan bewijs in verband met de bewering van verzoekende partij dat haar broer I. werd meegenomen en gemarteld, stelt de Raad vast dat dergelijk argument geen hout snijdt, aangezien verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf aangeeft dat zij denkt dat haar broer in het bezit is van bepaalde papieren, onder meer omdat hij nadien naar een arts is geweest. Verzoekende partij herhaalt daarna nog eens dat zij denkt dat haar broer over medische attesten beschikt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS van 22 februari 2012, p. 19). Het *post-factum* beweren dat het neerleggen van bewijzen niet mogelijk is omdat de artsen er te bang zijn om zelf in de problemen te geraken wanneer zij medische attesten afleveren, komt dan ook niet overtuigend over. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij eveneens aangaf dat zij dacht dat haar broer in het bezit zou zijn van documenten ter staving van deze gebeurtenis omdat de politie de personen heeft pogen te vinden door wie haar broer werd meegenomen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS van 22 februari 2012, p. 19).

2.2.10.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij en haar echtgenote een internationaal paspoort hebben kunnen bekomen, wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij over het hoofd heeft gezien dat het een vals paspoort betreft en dat zij dit document door middel van betaling heeft kunnen bekomen. Zij benadrukt dat zij dus niet zomaar een officieel paspoort via de reguliere weg heeft bekomen. Ook haar echtgenote bekam haar internationaal paspoort via betaling. Verzoekende partij onderstreept dat dit in haar land een zeer courante praktijk is. Volgens verzoekende partij wordt ten onrechte verwezen naar verslagen waarin vermeld wordt dat het noodzakelijk zou zijn om zelf het internationaal paspoort te gaan afhalen, terwijl de werkelijkheid erin bestaat dat dit mits betaling geenszins nodig is. Verzoekende partij vindt het vreemd dat verwerende partij enerzijds in haar beslissingen poneert dat documenten in Rusland vrij kunnen worden gekocht, doch dat zij anderzijds niet aanvaardt dat dit ook zou gelden voor een internationaal paspoort.

2.2.10.2. Daar waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift op hamert dat het een vals paspoort betreft, dat zij dit document door middel van betaling heeft kunnen bekomen, dat ook haar echtgenote haar internationaal paspoort via betaling heeft verkregen en zij betoogt dat ten onrechte verwezen wordt naar verslagen waarin vermeld wordt dat het noodzakelijk zou zijn om zelf het internationaal paspoort te gaan afhalen, terwijl de werkelijkheid erin bestaat dat dit mits betaling geenszins nodig is, stelt de Raad ten eerste vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij haar paspoort heeft laten afhalen bij de MVD (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS van 22 februari 2012, p. 7), de instantie die bevoegd is voor het uitreiken van internationale paspoorten, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie (administratief dossier, stuk 19, deel 2). Dat het om een “vals” paspoort zou gaan, betreft derhalve een bewering die niet strookt met hetgeen zij eerder heeft verkondigd. Ten tweede wijst de Raad erop dat, indien verzoekende partij betoogt dat de informatie waarover verwerende partij beschikt en volgens dewelke een internationaal paspoort in de Russische Federatie steeds persoonlijk dient te worden afgehaald en elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort bovendien steeds aan de Russische veiligheidsdienst wordt voorgelegd, niet strookt met de werkelijkheid, zij ter staving van haar argument objectieve informatie dient bij te brengen waaruit blijkt dat de door verwerende partij geconsulteerde informatie niet correct is, hetgeen verzoekende partij heeft nagelaten. Derhalve dient haar argument als een blote bewering te worden afgedaan en kan er door de Raad geen rekening mee worden gehouden. Ten derde wenst de Raad nog op te merken dat, hoewel de echtgenote van verzoekende partij heeft verklaard dat zij haar internationale reispas door middel van betaling heeft bekomen, zij eveneens heeft aangegeven dat zij haar reispas zelf “Officieel” is gaan ophalen bij de bevoegde dienst en dat zij hierbij geen problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS van 22 februari 2012, p. 4), hetgeen niet te rijmen valt met de bewering van verzoekende partij dat zij door de autoriteiten in Tsjetsjenië wordt opgespoord omdat zij ervan verdacht wordt hulp te hebben geboden aan de rebellen.

2.2.11.1. Aangaande de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de bloedwraak niet helemaal stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bevestigt verzoekende partij dat het feit dat de twee rebellen tijdens een zuiveringsactie gedood werden, correct is, doch dat deze zuiveringsactie kort na haar vrijlating plaatsvond. Verder herhaalt verzoekende partij dat de familie van de rebellen vermoedde dat zij de rebellen had verkleet.

2.2.11.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij heeft verklaard dat de twee rebellen na haar vrijlating in 2005 werden vermoord door Russische soldaten, terwijl uit de informatie waarover verwerende partij beschikt, blijkt dat de twee door verzoekende partij genoemde namen van deze rebellen één en dezelfde persoon betreffen en deze persoon reeds op 19 juni 2002 tijdens een zuiveringsactie in haar dorp omkwam. Het in het verzoekschrift louter corrigeren van de informatie die de commissaris-generaal heeft geconsulteerd om te besluiten dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn – hetgeen neerkomt op het louter volharden in haar eigen versie – volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan deze vaststelling.

2.2.12.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij bij de Poolse asielinstanties geen melding heeft gemaakt van de ingeroepen bloedwraak, verduidelijkt verzoekende partij dat zij dit destijds niet heeft vermeld omdat zij nog steeds bang was en zij niet vrijuit durfde te spreken hierover. Verzoekende partij stelt dat er in Tsjetsjenië een groot wantrouwen heerst ten aanzien van de politiediensten en dat er niet van haar kon worden verwacht dat zij zomaar onmiddellijk aan voor haar vreemde diensten in een vreemd land zeer vertrouwelijke informatie zou geven die haar leven in gevaar kon brengen. Zij stipt nog aan dat zij in Polen nog bang was voor de gevolgen van de bloedwraak, dat zij er niemand vertrouwde en dat zij er zo snel mogelijk weg wou.

2.2.12.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Gelet op deze medewerkingsplicht, kon van verzoekende partij wel degelijk worden verwacht dat zij al haar problemen

van in het begin zou hebben vermeld bij de Poolse asielinstanties. Bovendien houdt het argument van verzoekende partij dat zij niets zou hebben verteld over de bloedwraak omdat zij de Poolse asielinstanties wantrouwde en omdat zij bang was dat het vrijgeven van dergelijke vertrouwelijke informatie haar leven in gevaar zou kunnen brengen, weinig steek. Verzoekende partij deed nabij de Poolse asielinstanties immers wel haar problemen met de autoriteiten in haar land uit de doeken, hetgeen haar zo mogelijk nog meer in gevaar zou kunnen hebben gebracht, indien zij van mening was dat zij deze instanties niet kon vertrouwen. Verder wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat aan deze beweringen geen geloof kan worden gehecht omdat de verklaringen van verzoekende partij niet stroken met de informatie waarover verwerende partij beschikt en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, en omdat verzoekende partij bovendien geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot het overlijden van de "twee" rebellen of deze bloedwraak. De Raad wijst er ook nog op dat verwerende partij een aantal ongerijmdheden heeft vastgesteld tussen hetgeen verzoekende partij voor de Poolse asielinstanties heeft verklaard en hetgeen zij heeft verteld op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij slaagt er niet in voormelde vaststellingen van verwerende partij te weerleggen, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat aangaand argument niet overtuigt.

2.2.13.1. Wat betreft de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen die verzoekende partij bij de verschillende asielinstanties heeft afgelegd, meent verzoekende partij dat zij destijds heeft verklaard dat zij ongeveer één week werd vastgehouden en dit in een militaire basis in Grozny, "*afdeling Tchetchen Aul*". Verzoekende partij oppert dat zij net hetzelfde heeft verklaard in Polen, doch dat blijkbaar het één en ander anders vertaald is geweest, wat haar niet kan worden verweten.

2.2.13.2. De Raad stelt vast dat de poging die verzoekende partij onderneemt om beide versies met elkaar te doen rijmen, niet overtuigend is. In de beslissing van de Poolse asielinstantie wordt weergegeven dat verzoekende partij gedurende vijf dagen op de basis in Tsjetsjeen-Aul werd vastgehouden (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie, deel 5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geeft verzoekende partij duidelijk aan dat zij naar Grozny werd meegenomen, waar zij werd vastgehouden in een "*militaire eenheid*" en dat zij pas zeven of acht dagen later werd vrijgelaten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS van 22 februari 2012, p. 12-13). Waar verzoekende partij haar versie zoals uiteengezet op het Commissariaat-generaal bevestigt, en zij insinueert dat er sprake is van een vertaalfout, wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.14.1. Met betrekking tot de bijgebrachte convocaties, preciseert verzoekende partij dat de oproepingen werden afgeleverd door de ROVD, maar dat deze betrekking hebben op een oproeping voor de rechtbank. Hier is volgens verzoekende partij eveneens sprake van een vertaalfout, aangezien zij steeds hetzelfde heeft gesteld.

Verder verduidelijkt verzoekende partij, met betrekking tot de convocatie d.d. 2 november 2011, dat deze gericht is aan haar propiska-adres in de P. straat, maar dat, aangezien in die straat niemand woont, de oproeping uiteindelijk is afgeleverd aan haar feitelijk adres. Tenslotte merkt verzoekende partij nog op dat het mogelijk is dat er nog andere convocaties werden verstuurd of afgegeven, maar dat zij alle convocaties die in haar bezit zijn, heeft neergelegd.

2.2.14.2. Met betrekking tot de neergelegde convocaties van de rechtbank van Grozny d.d. 16 januari 2006 en 21 – vermoedelijk – februari 2006, stelt de Raad vast dat het slechts kleurenkopieën betreffen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Gelet op deze vaststelling, wordt door de Raad niet verder ingegaan op de hogervermelde argumentatie.

Met betrekking tot de convocatie van de rechtbank van Sjali van 2 januari 2011, is de Raad van oordeel dat de loutere stelling van verzoekende partij dat het mogelijk is dat er ondertussen nog andere convocaties werden verstuurd of afgegeven, maar dat zij alle convocaties die in haar bezit zijn, heeft neergelegd, geenszins volstaat ter verklaring van de vastgestelde merkwaardigheden, met name dat verzoekende partij opeens in 2011, vijf jaar na de eerste convocaties, plots weer een nieuwe convocatie zou krijgen, dat hierop met betrekking tot het voorwerp van de convocatie enkel wordt verwezen naar de "*vroegere zaak*", zonder verdere specificatie en dat het nummer van de zaak in deze oproeping verschilt van het nummer van de zaak zoals vermeld in de twee oproepingen van 2006, die overigens kopieën

betreffen, zoals de Raad reeds heeft opgemerkt. Haar alludatie dat er ondertussen misschien nog wel andere convocaties die aan haar gericht zijn werden verstuurd, betreft een louter vermoeden en vormt in geen geval een verklaring voor de laatste twee voormelde vaststellingen. Waar verzoekende partij nog uitlegt dat, hoewel deze convocatie gericht was aan haar propiska-adres in de P. straat, de oproeping uiteindelijk is afgeleverd aan haar feitelijk adres, de K. straat, merkt de Raad op dat, hoewel dergelijke uitleg op zich kan worden aanvaard, de hiervoor vermelde en besproken vaststellingen ervoor zorgen dat dit document hoe dan ook niet als bewijs kan dienen voor haar voorgehouden problemen.

2.2.15. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat in de Belgische rechtspraak het principe gehuldigd blijft dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet correct motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en dat er geen enkel onderzoek werd verricht met betrekking tot de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kaart in dit verband aan dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen – hetgeen eveneens erkend wordt door verwerende partij in haar beslissing – en dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, hetgeen erop wijst dat de situatie er steeds minder veilig is. Verzoekende partij verwijst bij wijze van voorbeeld naar de zelfmoordaanslag die op 1 september 2011 in Grozny – dichtbij haar voormalige woonplaats – werd gepleegd en waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen en naar de quasi dagelijkse aanslagen die in Tsjetsjenië plaatsvinden. Verzoekende partij betoogt dat, omwille van de ernstige en precaire situatie in Tsjetsjenië, haar leven er ten eerste in gevaar is. Zij stelt dat haar afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië niet worden betwist en zij wenst te wijzen op het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waarin gesteld wordt dat, betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de betrokkene zou worden teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Dienaangaande verwijst zij nog naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Verzoekende partij is niet akkoord met de redenering van verwerende partij dat zij enerzijds aanvaardt dat er in Tsjetsjenië sprake is van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, maar dat zij anderzijds beslist tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, onder meer omdat er slechts sprake zou zijn van een beperkt aantal burgerslachtoffers. Zij is de mening toegedaan dat de situatie in Tsjetsjenië er tot op heden één is van willekeurig geweld, waardoor zij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Tenslotte haalt verzoekende partij ook nog aan dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verzoekende partij verwijst naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, stelt dat de situatie er steeds minder veilig is, waarbij zij bij

wijze van voorbeeld verwijst naar onder meer een zelfmoordaanslag in Grozny, zij verwijst eveneens naar *“recente Mensenrechtenrapporten”*, zonder specifiek aan te geven om welke rapporten het precies zou gaan, en naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en zij geeft te kennen dat zij niet akkoord kan gaan met de redenering van verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die illustreren dat zij effectief een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij middels de voormelde argumentatie niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 19, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict, en dit voornamelijk ingegeven door het uitermate gericht karakter van de nog resterende gevechtshandelingen, wordt door verzoekende partij niet weerlegd door enige andersluidende, objectieve, informatie. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 februari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.18. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT